

Tallér Edina

Mégis inkább

Regényrészlet

Gyere ide Annus, igyekezz! – mondja anya, engem szölongat a templom udvarában. Nyolcéves vagyok. Mindjárt kezdődik a mise. Falu közepén, domb tetején, lombos fák között áll a templom, vasárnaponként a szertartás előtt itt bújócskáznak a gyerekek. Ott vagyok én is, anya mögött állok, kétlépésnyire, a fal felé fordulok, én vagyok a hunyó. Aki bújt, aki nem, megyek.

– Anna, ide gyere, ne mondjam még egyszer! – mondja anya, megragadja a kezem, kiráncigál a játkékből. – Megyünk befelé!

– Nem akarok! Még játszunk!
– Ne feleselj! Lát az Isten, vigyázz, megver, ha rossz vagy! Hajtsad le a fejed, és gyerünk!

Nem akarok bemenni, játszani akarok, haragszom anyára, elrántom a kezem.

– Nem is lát!
– Ki nem lát?
– Az Isten.
– Dehogynem, lát.
– De nem!
– De igen.
– Honnan lát?
– Az égből figyel.

Anya újra a kezem után nyúl, hagyom, hogy megfogja. Száraz, érdes a bőre, tenyeréből melegség árad a tenyerembe. Felnézek az égre.

– Nem is lát! A templom teteje eltakarja az eget.
– Ő mindent lát. Ez az Isten háza, úgyhogy átlát rajta – mondja anya, leguggol hozzám, úgy mondja, illetve súgja a fülembe.

– Nem az égből lakik? – suttogok én is, közel hajlok az arcához, bárcsak így maradna minden. Ne menjünk be, maradjunk így egy picit, anya mosolyodjon el, öleljen meg, adjon egy puszit és gondolja meg magát, engedjen vissza játszani. De nem.

Benyálazza a mutatóujját, letörli a maszatot az arcomról, utálom, ha ezt csinálja, bűdös.

– Az Égben lakik, a templom meg a háza – mondja, és kiegyenesedik. – Itt is lakik meg ott is. Mindenhol ott van. És mindent lát, úgyhogy jobb lesz, ha megyünk.

– Ha mindenhol ott van, akkor hányan vannak?
– Kik?
– Hát az Istenek.
– Jézusisten, miket beszélsz! Egy Isten van! Hagyd már abba! – megigazítja a ruháját. – Isten mindenhol ott van, de mindenhol ő van ott. Egyedül! Nincsenek többen.

– Hogyan tud mindenhol egyszerre ott lenni? Varázsol?

– Igen. Varázsol.
– Te is tudsz varázsolni, anya?
– Nekem Isten súgja, mit csináljak. Mindenben ő segít.

– Varázsolni is?
– Jaj, most már nagyon idegesítesz! Persze, varázsolni is, csak fogd már be és gyerünk, már mindenki benn van, mi leszünk az utolsók – mondja, és lökdös az ajtó felé.

Bemegyünk. Szenteltvízbe mártjuk a kezünket, csak az ujjunk hegyét, jéghideg a víz. Keresztet vetünk, Atya, Fiú, Szentlélek. Letérdelünk a Szűzanya előtt, szomorú arcú néni kőből, kezében a síró Kis-jézuska, az ég felé néznek, fürkészik a plafont, várják, hogy segítsen az Isten. Arrébb zsúfolt padsorok. Füstölőszag, csend, hideg. Felállunk. Odamegyünk a padokhoz. Leülünk a többiek közé. Mindenki szomorú vagy rosszkedvű, vagy annak látszik.

El akarok menni innen.
Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem. Egy-szerre skandáljuk a többi emberrel, hogy gyónom a mindenható Istennek és nektek testvéreim, hogy sokszor és sokat vétkeztem, gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással. Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem. Itt mindenki bűnös? Bocsáss meg nekünk, Istenem.

Elképzelem Isten arcát, rám mosolyog, barátságos, huncut szemei vannak, szürke szakáll, nagy haja. Isten férfi. Erős, oltalmazó, megértő, megbocsátó, hatalmas. Apám helyett apám.

Bámulok én is felfelé, mint a szobrok a bejáratnál. Mesebeli világ a plafonon. Két angyal, földig érő, fehér, tollas szárnyakkal, aggódó tekintettel figyelik az embereket a felhők közül.

FOTO: FORITPAN/HU / ADOMÁNYOZTA: LUDOVKA

– Géza, hagyd! Halott! – üvölt rám Medve. Egyre lejjebb szorítjuk a lépcsőn az életben maradt oroszokat. Végül feladják, kirohannak a házból.

Az utcán fojtogató bűz. Füredi hullájába botlunk. Arccal lefelé fekszik a járdán, hátulról kapta a lövést – a hülye, megpróbált elmenekülni. A hordhevederéből kivesszük a lánggránátokat. Egy újabb T-34-es húz el mellettünk, szinte odaszorít bennünket a ház oldalához, de átmeneti fedezéket is nyújt a lövések elől. Lövedékek pattognak szerteszét az acéllemezről. A mieink vagy az ellenség? Nehéz lenne megmondani. Követjük a tankot, amely az újratöltés ritmusára lassít, lő és lendül előre. Medve rohan elől a gránátokkal, én időnként hátrafordulva hosszú sorozatokkal űzöm vissza a ruszkikat a kapualjakba. Mire utolérem a harcokcsit, már ég, a tornya körbe-körbeforog, mint egy ormányával csapkodó megvadult, vak elefánt. Egy orosz tiszt mászik ki a búvónyíláson, már derékig kint van, amikor leterítem. Ebben a pillanatban felrobban a tank, a detonáció ereje a földre dönt.

Golyók füttyülnek körülöttem. A Retek utca végéből az oroszok, a Postapalotából a mieink lőnek rám. A kiegészített tank mögött keresek menedéket. A vezetőülésem egy katona fül, orr és kéz nélküli hullája ül. Egészen összezsugorodott, amikor elégett a gázolajban.

A tank előtt találok meg Medve testét. A feje egy összelapított hordón pihen, az arcán békés mosoly – mintha ágyban heverne. Még mindig egy lánggránát tokját szorongatja. Óvatosan kivesszem a kezéből a bádogdobozt, félek, hogy a robbanás erejétől megsérültek a gyújtófolyadékot tartalmazó ampullák. Meglepően könnyű a hengeres tartály, valami tompán csúszkál, zörög benne. Remegő kézzel csavarom le a fedelet: átható parfümillat csapja meg az orromat.

Lezárom Medve szemét, és a pisztolyom teljes tárát az orosz harckocsi hullájába eresztetem, csak ezután sírom el magam.

Kifulladásra érek a Szent József Otthonba, ahová folyamatosan érkeznek az egymást vonzó, véres katonák. Az összes ápolónő, konyhalány mossa, kötözi a sebesülteket. Irtózatosa a bűz. Szédülök.

Klári felől kérdezek, ki látta, merre lehet, de mindenki Ilona nővérhez irányít.

– Nővér, hol van Klári? – egy sebesült honvédszászlóst kötöz éppen. A tiszt tüdőlővést kapott, sipákolva veszi a levegőt. Ilona nővér keze, köténye csupa vér. Fel sem néz, amikor válaszol:

– Nem mondták magának, Géza? Tegnap reggel a Naphegy evakuálása közben aknátalátot kapott a sebesültszállító kocsink. Mindenki meghalt. Klári is rajta volt. Sajnálom.

Bevackolom magam az egyik sarokba, és addig permetezem a parfümöt a levegőbe, amíg ki nem fogy az üveg. De hiába minden, ebben a bűzben nem érzem a Hetedik mennyország illatát.

